

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 21.930 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AMDOUNI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Bakossi-origine te zijn afkomstig van Buea in South West province. U groeide op bij uw moeder in Molyko, Buea. U hebt uw vader nooit gekend. In juni 1996 bracht uw stiefvader u naar het dorp Tabongkwa en u werd door uw stiefvader misbruikt. Terug in Molyko vertelde u uw moeder dat uw stiefvader u had verkracht. Uw moeder werd boos en stuurde u het huis uit. U ging naar de politie in Molyko, Buea en uw stiefvader werd op 25.6.1996 gearresteerd. De politie vroeg of u ergens terecht kon en u antwoordde dat u naar uw tante in Tiko kon.

U ging bij uw tante wonen. In 2005 vertrok u bij uw tante, nadat u bevallen was van een zoon (E.D.E.). De vader van uw kind is uw neef (R.T.). In uw traditie is het niet toegestaan een relatie te hebben met uw neef. De familie kwam samen en besliste dat u en uw neef naar het dorp zouden worden gebracht. Jullie dienden een traditionele rite te ondergaan en uw kind zou gedood worden. Daarom vluchtte u met uw zoon naar een vriendin (D.M.) in Bambili.

U werkte als poetsvrouw in het Saboga Hotel in Bafut. U leerde er (L.T.) kennen, een Britse vrouw. U begon een lesbische relatie met (L.T.). Jullie zagen elkaar ongeveer twee maal per week in het hotel. (L.T.) keerde na een tijd terug naar het Verenigd Koninkrijk en ze stelde u voor aan (L.). (L.) werkte in het hotel en u begon een relatie met haar. In juli 2007 werd (L.) ziek. Ze klaagde van maagpijn, maar u weet niet welke ziekte ze had. (L.) overleed op 5 december 2007. Voor haar dood bekende (L.) aan haar familie dat ze een relatie met u had en dat u de oorzaak bent van haar ziekte en dood. Haar familie rapporteerde dit aan de politie. De tuinman meldde u op 6 december 2007 dat de ouders van (L.) en de politie waren langs geweest in het hotel op zoek naar u. U besloot om direct naar zuster (M.R.) in Bambui te gaan. U legde (M.R.) uw situatie uit. (M.R.) had op de radio gehoord dat u werd gezocht. U vernam van uw vriendin (D.) dat de ouders van (L.) en de politie ook daar waren langs geweest. De zusters legden contacten om u naar een andere plaats te brengen. U werd naar Douala gereden samen met de zusters (N.), (V.) en (F.). De zusters hadden uw vertrek geregeld. U hebt Kameroen verlaten op 10 december 2007 per vliegtuig. U reisde in het gezelschap van drie zusters, die via Brussel op doorreis waren naar Rome, Italië. U hebt op 12 december 2007 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u ervan beschuldigd werd verantwoordelijk te zijn voor de dood van uw vriendin (L.), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt lesbische relaties te hebben gehad in Kameroen. U verklaart dat u in 2007 twee relaties had, met (L.T.) en met (L.), maar uw verklaringen blijven vaag over deze twee relaties. U had een eerste lesbische relatie met (L.T.), die een gaste was in het hotel waar u werkte. U stelt dat (L.) een Britse vrouw was, maar u weet niet vanwaar in Groot-Britannië ze afkomstig was (zie gehoor CGVS, p.6). Ze deed onderzoek, maar u blijkt niet te weten welk onderzoek, noch waar ze onderzoek deed (zie gehoor CGVS, p.5). U kent geen collega's van (L.) (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer gevraagd wordt naar de partners van (L.), zegt u dat (L.) een vriendin had in Groot-Brittannië, maar u blijkt de naam van die vrouw niet te kennen. U stelt dat u het (L.) niet vroeg (zie gehoor CGVS, p.7). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer weet over de persoon met wie u gedurende zes maanden een relatie had.

Verder dient te worden opgemerkt dat u ook over drie maanden durende relatie met (L.) vaag blijft. Hoewel u (L.) uw beste vriendin noemt (zie vragenlijst CGVS dd. 5/2/2008, p.2), verklaart u niet te weten wat de familienaam van (L.) is (zie gehoor CGVS, p.5, vragenlijst CGVS, p.2), of (L.) broers of zussen had, noch weet u welk werk haar vader deed (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt de namen van de ouders van (L.) niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.5), hoewel u gedurende enkele maanden een relatie had met (L.). U verklaart dat u (L.) wekelijks ging bezoeken in het ziekenhuis en u haar ouders daar zag (zie gehoor CGVS, p.9), waardoor toch verwacht kan worden dat u hun namen zou kennen. Daarbij werd u door diezelfde ouders beschuldigd van de dood van hun dochter. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat er een grote en essentiële tegenstrijdigheid is tussen uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal betreffende de manier waarop (L.)'s familie te weten kwam dat jullie een relatie hadden. Zo stelt u tijdens het gehoor dat (L.) aan haar ouders bekend had dat ze een relatie met u had en dat ze hierdoor ziek is geworden (zie gehoor CGVS, p.9). U voegt toe dat (L.) bekend had aan haar ouders dat u verantwoordelijk bent voor haar ziekte, en dus voor haar dood (zie gehoor CGVS, p.11). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelt u echter dat u niet weet hoe de ouders van (L.) wisten dat jullie een seksuele relatie hadden (zie vragenlijst Commissariaat-generaal p.2 punt5). Na confrontatie tijdens het gehoor verklaarde u gewoon opnieuw dat (L.) bekende aan haar

ouders (zie gehoor CGVS, p.12). Het louter herhalen van uw verklaringen volstaat echter niet om deze essentiële tegenstrijdigheid op te heffen. In de vragenlijst staat immers duidelijk en uitdrukkelijk vermeld dat u niet weet hoe (L.)'s familie van jullie relatie wist.

Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw twee lesbische relaties en de daaruit voortvloeiende problemen grondig aan, waardoor verder geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u zelf uitdrukkelijk verklaart dat u niet terug kan naar Buea of Tiko, maar dat u wel elders in Kameroen kan verblijven. U stelt uitdrukkelijk dat u er u niets zal gebeuren bij uw terugkeer naar een andere plaats dan Buea of Tiko als (L.)'s ouders u niet zouden vinden (zie gehoor CGVS, p.13). U verklaart zelf dat u in een andere stad in Kameroen kan blijven en dat u zelfs nietwist dat u naar België zou komen, dat u gewoon een verblijfplaats zoekt. Deze verklaring ondermijnt aldus verder uw beweerde 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt alleszins niet aannemelijk internationale bescherming nodig te hebben.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op een schending van de definitie van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald door de Internationale Conventie over het statuut van vluchteling getekend te Genève op 28 juli 1951 en de artikelen 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980. Ze benadrukt dat ze behoort tot een bepaalde sociale groep gezien haar lesbische geaardheid en wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoekster meent dan ook dat de Commissaris-generaal een onderzoek moet voeren naar de objectieve en subjectieve elementen die de asielaanvraag schragen.

Verzoekster verzet zich tegen de motivering van de bestreden beslissing en licht dit toe aan de hand van volgende elementen :

- dat zij wel degelijk voldoende heeft aangetoond dat zij twee lesbische relaties heeft gehad doch benadrukt dat het moeilijk is zulks werkelijk aan te tonen. Ze wijst er voorts op dat bij haar antwoorden voor ogen moet worden gehouden dat het voor haar pijnlijk en emotioneel was om over de feiten te praten, dat het voor haar niet altijd duidelijk was waar de interviewer naartoe wou met zijn vragen, dat bepaalde vragen niet ter zake dienend waren, dat er een uitermate slechte sfeer heerste tijdens het interview en zij zich aangevallen en geïrriteerd voelde waardoor zij blokkeerde;
- dat zij ongeletterd is en slechts tot jonge leeftijd naar school is geweest. Bepaalde diepgaandere vragen, waren voor haar te moeilijk om te beantwoorden. Tevens wijst zij op de druk van het moment en het oplaaieren van de emoties.
- dat zij de namen niet kende van de ouders van L. meent zij te kunnen verklaren door te wijzen op het feit dat het in haar thuisland de gewoonte is om de ouders van iemand aan te spreken als “mama van” en “papa van”;
- dat haar niet kan worden verweten dat zij niet altijd even gedetailleerd kon antwoorden op de vragen. Ze benadrukt hierbij dat zij van bepaalde zaken wel kennis had en soms zelfs een gedetailleerde kennis. In de bestreden beslissing werden enkel de onduidelijkheden en beweerde tegenstrijdigheden in de verf gezet en werd nooit informatie weergegeven die zij wel kende;
- dat zij haar land in allerijl diende te verlaten en niets kon meenemen ter staving van haar identiteit, haar reis noch haar lesbische relaties; dat het ook nu praktisch onmogelijk is alsnog enig stavingstuk vanuit Kameroen te bemachtigen.
- dat onmogelijk kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Zij meent dat de bewijslast bij de verwerende partij ligt en benadrukt dat afdoende moet worden aangetoond dat een asielaanvraag vals is; eventuele twijfel volstaat niet;
- dat de vastgestelde vaagheden niet volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar asielmotieven. Zij wijst erop dat deze vaagheden redelijk te verklaren zijn en terug te brengen zijn tot een misverstand of het niet doorvragen omtrent een tegenstrijdigheid. Verzoekster meent dan ook dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.
- dat het duidelijk is dat zij geen afdoende bescherming kan krijgen in Kameroen en noodgedwongen haar land diende te verlaten.

3.2. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor haar geloofwaardigheid. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk waarom het voor haar praktisch onmogelijk zou zijn om minstens haar identiteit te staven. Zij toont niet aan hieromtrent enige inspanning te hebben geleverd.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij beweert twee lesbische relaties te hebben gehad, met L.T. en dit van december 2006 tot juni 2007 (administratief dossier, stuk 3, p.6) en met L. en dit van 25 april 2007 tot juli 2007 (Ibid.). In acht genomen dat verzoekster beweert gedurende zes maanden een intieme relatie gehad te hebben met L.T. is het niet aannemelijk dat zij niet kan duiden welk onderzoekswerk L.T. verrichtte, niet weet waar zij woonde in Engeland, haar beroep niet kan omschrijven, de naam van L.T.'s partner in Engeland niet kent en geen contactnummer heeft sinds L.T. Kameroen verlaten heeft. Gelet op de vage en oppervlakkige verklaringen maakt verzoekster de intieme relatie met L.T. niet geloofwaardig.

Aangaande de relatie met L. wordt vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster - ondanks een relatie van een drietal maanden, gevolgd door wekelijks bezoek

aan het ziekenhuis waar L. was gehospitaliseerd - de familienaam van L. niet kent, niet weet of zij broers of zusters heeft en het beroep van L.'s vader niet kan meedelen. Deze vage verklaringen en onwetendheden omtrent L.'s familie, in aanmerking genomen dat zij de ouders van L. in het ziekenhuis ontmoette, ondermijnen verzoeksters geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing motiveert tevens terecht dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de wijze waarop de ouders van L. op de hoogte werden gebracht van de lesbische relatie. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij enerzijds verklaarde dat L., voor ze stierf, aan haar ouders bekende dat ze een koppel vormden en dat het door de relatie was dat ze ziek werd (stuk 3, p.9) terwijl ze anderzijds, volgens de vragenlijst, verklaarde niet te weten hoe de familie van L. wist dat ze een seksuele relatie hadden (stuk 8, p.2). Dient tevens te worden opgemerkt dat de vragenlijst aan verzoekster in het Engels werd voorgelezen, waarbij zij bevestigde dat haar verklaring juist is en met de werkelijkheid overeenstemt. Voormelde tegenstrijdige verklaringen zetten verzoeksters geloofwaardigheid verder op de helling.

Verzoeksters verweer dat gebaseerd is op pijnlijke en emotionele feiten, onwetendheid waar de interviewer naartoe wou, haar ongeletterdheid, "de druk van het moment en de oplaaiing van de emoties", de beweerde "uitermate slechte sfeer" tijdens het interview, wat overigens niet blijkt uit de lezing van het administratief dossier, zijn niet dienstig ter verschoning van voormelde vage verklaringen en onwetendheden. Aangenomen moet immers worden dat de twee lesbische relaties die verzoekster beweert gehad te hebben - nadat ze reeds een kind had uit een heteroseksuele relatie - haar dagelijks leven ingrijpend veranderden zodat zij omtrent deze feiten, die tevens de kern uitmaken van haar relaas, duidelijke verklaringen zou afleggen.

Aangezien verzoeksters twee lesbische relaties niet geloofwaardig zijn, kan er geen geloof gehecht worden aan het vervolgingsrelaas.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het eerste middel is ongegrond.

4.1. In een tweede middel werpt verzoekster een schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster benadrukt dat zij wel degelijk een illegale lesbische relatie onderhield met L. en tengevolge van L.'s dood gezocht wordt door zowel haar familie als door de autoriteiten. Verzoekster stelt dat zij bij een eventuele arrestatie in haar thuisland stevast zal gefolterd worden door de politie en het slachtoffer zal worden van een onmenselijke behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM. Verzoekster meent dan ook dat haar minstens het subsidiaire beschermingsstatuut dient te worden toegekend.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

Omwille van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas (zie sub 3.2.) dat tevens de basis vormt van haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dient aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

Het tweede middel is ongegrond.

5.1. In een derde middel werpt verzoekster een schending op van de motiveringsplicht en van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, alsook van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het beginsel van goede trouw.

Verzoekster verzet zich tegen de vermeende vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de wijze waarop L. haar ouders op de hoogte werden gebracht van de relatie tussen haar en verzoekster en meent deze te kunnen verklaren aan de hand van volgende elementen. Zo wijst verzoekster erop dat haar antwoord in de vragenlijst anders werd geformuleerd dan zij bedoelde en blijft zij bij haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar gehoor, namelijk dat L. haar ouders inlichtte over de relatie. Verzoekster benadrukt hierbij dat zij het niet zeker weet, doch ervan uitgaat dat het zo is gebeurd. Zij meent dan ook dat niet kan worden gesteld dat er “een grote en essentiële tegenstrijdigheid” is en stelt dat het in elk geval onjuist is om te concluderen dat verzoekster haar asielrelaas aan geloofwaardigheid inboet.

Verzoekster werpt voorts op dat haar verklaringen, gegeven als antwoord op de vraag “*wat vrees je bij terugkeer?*” fragmentarisch zijn weergegeven en uit de context zijn gerukt.

Verzoekster is tot slot van mening dat niet anders kan worden besloten dan dat de motivering op een groot aantal punten onjuist is en niet afdoende. Zij benadrukt dat de Commissaris-generaal enkel rekening houdt met beweerde onwetendheden en onduidelijkheden en geenszins met de andere antwoorden die verzoekster gaf tijdens het gehoor. Verzoekster meent dan ook dat het asielrelaas in alle redelijkheid had moeten leiden tot een positieve beslissing inzake het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut.

5.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat de uitwerking van het derde middel in grote mate gelijklopend is met het eerste middel. In de mate dat verzoekster verwijst naar tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen op het CGVS en deze in de vragenlijst, evenals de beweerde problemen tijdens het interview, wordt verwezen naar het gestelde sub 3.2.

Gelet op het vastgestelde sub 3.2. en 4.2. is het motief in de bestreden beslissing omtrent een intern vluchtalternatief en het verweer dienaangaande, overbodig en kan het op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 januari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.